

Terugblik Ipe van der Deen (voorzitter Landelijke India Werkgroep 1994-1998)

Het zal ergens halverwege de jaren '90 zijn geweest toen op een Ledenvergadering van de Landelijke India Werkgroep de ketenaansprakelijkheid voor de kledingverkopers werd ingebracht. Aannemers kenden dat begrip toen al. Ketenaansprakelijkheid zou een mogelijkheid zijn om kledingwinkels hier aan te spreken op hun wangedrag bij het inkopen elders op de planeet. Onder de leden in die tijd waren de nodige hardline CPN-ers en die wilden niet geloven dat dat er ooit van zou komen. Ze hadden deels gelijk met hun twijfel, nu een kwart eeuw later begint er pas iets van dien aard te ontstaan.

In die tijd begon wel de discussie met Nederlandse kledingbedrijven. Een projectmedewerker van de LIW was toen bezig met dat onderwerp en had met anderen een bijeenkomst in Brussel georganiseerd. Daar leek H&M een van de meest vooruitstrevende bedrijven. In Nederland wilde C&A daar bij monde van hun vertegenwoordiger op een bijeenkomst in Amsterdam niets van weten. Wat in de keten gebeurde was niet te controleren, en bovendien moesten ze dan hun producenten noemen en vanwege prijsbescherming tegen de concurrent kon daar natuurlijk geen sprake van zijn. In het toenmalige bestuur van de LIW was er ook nog wel eens een stevige discussie. Een van de bestuursleden vond het in gesprek gaan met de kledingindustrie, zeker als je een colbertje aantrok, heulen met de vijand. Dat kon en mocht niet.

Het heeft ontzettend veel duwen en trekken gekost om enige beweging in het front van de textiel te krijgen. Daar hebben de projectmedewerkers hun uiterste best voor gedaan. Dat betekende samenwerken met andere organisaties die zich daar ook mee bezighielden. En nog steeds doen. Eigenlijk is het diep triest dat de kledingindustrie, net als de meeste andere sectoren, nog steeds weigert om een leefbaar inkomen te regelen en te garanderen. Het excuus was en is dat de halve of hele Euro die we hier meer betalen verdampt in de keten en toch niet bij de mensen die onze kleding maken terechtkomt. Iedere schakel in de keten eist namelijk een percentage bovenop haar/zijn inkoopprijs. Misschien toch maar eens iets doen aan dat waanzinnige uitgangspunt?

Met het veranderen van dat uitgangspunt zouden de boeren hier ook blij zijn. Zij krijgen nu bijvoorbeeld een dubbeltje per kilo uien en in de winkel betaal je rustig een Euro per kilo. Maar goed dat is weer iets anders.